

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 954/2008

z dnia 25 września 2008 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 682/2007 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz określonej przetworzonej lub zakonserwowanej kukurydzy cukrowej w postaci ziaren, pochodzącej z Tajlandii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

B. OBECNE DOCHODZENIE

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską.

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. OBOWIĄZUJĄCE ŚRODKI

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 682/2007⁽²⁾ („rozporządzenie w sprawie ceł ostatecznych”) Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty określonej przetworzonej lub zakonserwowanej kukurydzy cukrowej w postaci ziaren pochodzącej z Tajlandii („produkt objęty postępowaniem”), zgłaszanej zwykle w ramach kodów CN ex 2001 90 30 i ex 2005 80 00. W trakcie dochodzenia, które doprowadziło do wprowadzenia obecnie obowiązujących środków, zważywszy na znaczącą liczbę współpracujących stron, do badania wybrano próbę tajskich producentów eksportujących.
- (2) Przedsiębiorstwom objętym próbą przyznano indywidualne stawki cła ustalone w trakcie dochodzenia. Ustalone w oparciu o średni ważony margines dumpingu stron objętych próbą cło ogólnokrajowe w wysokości 12,9 % zostało nałożone na wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa.

- (3) W dniu 30 sierpnia 2007 r., po wprowadzeniu ostatecznych środków w odniesieniu do przywozu kukurydzy cukrowej pochodzącej z Tajlandii, przedsiębiorstwo Kuiburi Fruit Canning Co., Limited (dalej zwane „Kuiburi” lub „przedsiębiorstwem”), producent eksportujący, który nie został objęty próbą, aczkolwiek dostarczył Komisji pełnych odpowiedzi na kwestionariusz i wnioskował o indywidualne badanie, wniósł sprawę do Sądu Pierwszej Instancji. W swoim wniosku do sądu przedsiębiorstwo stwierdza, że powinno zostać poddane indywidualnemu badaniu.
- (4) Bez uszczerbku dla stanowiska, które zajmą w tej sprawie instytucje Wspólnoty, w razie gdyby skarżący podtrzymał skargę, Komisja podjęła z własnej inicjatywy decyzję o częściowym wznowieniu dochodzenia antydumpingowego⁽³⁾. Zakres ponownie wszczętego dochodzenia był ograniczony do zbadania dumpingu w odniesieniu do Kuiburi.
- (5) Komisja oficjalnie powiadomiła Kuiburi, przedstawicieli kraju wywozu oraz przemysł wspólnotowy o częściowym wznowieniu dochodzenia. Zainteresowanym stronom umożliwiono wyrażenie opinii na piśmie i ustnie.
- (6) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie dostarczone przez Kuiburi informacje uznane za niezbędne dla celów określenia dumpingu, oraz przeprowadziła wizytę weryfikacyjną na terenie przedsiębiorstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 159 z 20.6.2007, s. 14.

⁽³⁾ Dz.U. C 7 z 12.1.2008, s. 21.

- (7) Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie ceł ostatecznych dochodzenie w sprawie dumpingu obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”).

C. USTALENIA

1. Dumping

- (8) Przyjęto tę samą metodę obliczenia rozmiarów dumpingu co w przypadku przedsiębiorstw objętych próbą, opisaną w motywach 21–36 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1888/2006⁽¹⁾ („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”) i zatwierdzoną w rozporządzeniu w sprawie ceł ostatecznych.

Wartość normalna

- (9) W celu określenia wartości normalnej Komisja ustaliła najpierw, czy całkowita wielkość sprzedaży produktu podobnego dokonywanej przez wnioskodawcę na rynku krajowym jest reprezentatywna w porównaniu z całkowitą wielkością jego sprzedaży na wywóz do Wspólnoty. Zgodnie z art. 2 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego, sprzedaż produktu podobnego na rynku krajowym uznaje się za reprezentatywną, o ile wielkość dokonanej przez przedsiębiorstwo sprzedaży na rynku krajowym przekracza 5 % jego łącznej wielkości sprzedaży na wywóz do Wspólnoty.
- (10) Ustalono, że produkt podobny nie był wcale sprzedawany na rynku krajowym. Dlatego też wartość normalną skonstruowano zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Wartość normalną obliczono, dodając do kosztów produkcji każdego rodzaju produktu wywożonego do Wspólnoty, odpowiednio skorygowanych, uzasadnioną wielkość kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych (SG&A) oraz zysku. Analogicznie do dochodzenia pierwotnego zdecydowano o odstąpieniu od ustalania kosztów ogólnych i administracyjnych i zysku zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego, jako że tylko jedno spośród przedsiębiorstw objętych próbą wykazało reprezentatywną sprzedaż krajową produktu podobnego. Tak więc podobnie jak w dochodzeniu pierwotnym koszty SG&A oraz zysk określono zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. b), ponieważ Kuiburi wykazało sprzedaż reprezentatywną, w normalnym obrocie handlowym, tej samej ogólnej kategorii produktów.
- (11) Stwierdzono, że przedstawione koszty produkcji oraz koszty SG&A zostały zaniżone, toteż zostały one skorygowane, zanim wykorzystano je do skonstruowania wartości normalnej.

- (12) Po ujawnieniu istotnych faktów i przesłanek, na których opierały się ustalenia wynikające z niniejszego postępowania, Kuiburi stwierdziło, że przy konstruowaniu wartości normalnej koszty SG&A oraz zysk należy ustalić zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Przedsiębiorstwo twierdziło, że nie należało stosować art. 2 ust. 6 lit. b), ponieważ sprzedaż krajowa innych produktów po pierwsze obejmowała produkty inne niż konserwowe, a po drugie w żadnym wypadku nie była reprezentatywna. Co do pierwszego argumentu, definicja produktu objętego postępowaniem nie określa żadnego konkretnego rodzaju pojemnika, a tym samym nie jest ograniczona do produktów konserwowych. Analogicznie, ten sam sposób rozumowania można odnieść do tej samej ogólnej kategorii produktów. Z kolei w odniesieniu do drugiego argumentu należy zauważyć, że próg wynoszący 5 %, wymieniony w art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, służy do określania reprezentatywności sprzedaży krajowej produktu podobnego (w porównaniu ze sprzedażą produktu objętego postępowaniem na rynek Wspólnoty). Dla celów zastosowania art. 2 ust. 6 lit. b) nie ma konieczności, by proporcja sprzedaży tej samej ogólnej kategorii produktów przekraczała próg 5 %. W każdym przypadku osiągnięta przez przedsiębiorstwo wielkość sprzedaży tej samej ogólnej kategorii produktów w porównaniu ze sprzedażą produktu objętego postępowaniem do Wspólnoty jest znaczna, a tym samym reprezentatywna. W świetle powyższego nie sposób przyjąć argumentacji przedsiębiorstwa, a zatem należy potwierdzić, że ustalenie kosztów SG&A oraz zysku powinno przebiegać zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

- (13) Kuiburi podnosiło ponadto argument, że w przypadku ustalenia kosztów SG&A oraz zysku zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego konieczne byłoby dostosowanie zysku ze względu na poziom handlu przy konstruowaniu wartości normalnej, ponieważ przedsiębiorstwo prowadzi, obok sprzedaży produktów pod marką sprzedawcy detalicznego do WE, sprzedaż krajową całego asortymentu produktów pod marką własną, jak również sprzedawcy detalicznego. W tym względzie należy nadmienić, że Kuiburi przyjmował koszty sprzedaży na podstawie obrotów. W konsekwencji zysk i koszty SG&A osiągały łącznie ten sam poziom w przypadku sprzedaży wszelkich rodzajów produktów na wszystkich rynkach, a przedstawione dane dotyczące zysku odzwierciedlały jedynie nieznaczne różnice kosztów SG&A. Tak więc nie sposób uznać, że wykazane dane odzwierciedlały różnice w poziomie handlu. W rezultacie dostosowanie zysku ze względu na poziom handlu nie jest uzasadnione, a argumentacja Kuiburi zostaje odrzucona.

Cena eksportowa

- (14) Cała sprzedaż wykazana przez przedsiębiorstwo była prowadzona bezpośrednio do niepowiązanych klientów we Wspólnocie. W odniesieniu do tej sprzedaży cenę eksportową ustalono zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego na podstawie cen faktycznie zapłaconych lub należnych w przypadku tych niezależnych klientów we Wspólnocie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 364 z 20.12.2006, s. 68.

Porównanie

- (15) Porównanie wartości normalnej z ceną eksportową zostało dokonane na podstawie ceny *ex-works*. W celu zapewnienia sprawiedliwego porównania uwzględniono, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, różnice w czynnikach, które miały wpływ na porównalność cen. W przypadkach kiedy było to właściwe i uzasadnione, wprowadzono dostosowania z tytułu różnic w kosztach transportu, kosztach przeładunku, prowizjach oraz kosztach kredytu.
- (16) Do kosztów SG&A, jakie wykorzystano do skonstruowania wartości normalnej metodą określoną powyżej, doliczono koszty prowizji. W związku z tym, choć w tej sprawie nie złożono wniosku, przeprowadzono z urzędu korektę wartości normalnej na mocy art. 2 ust. 10 lit. e), aby zredukować wartość SG&A o kwotę kosztów prowizji.

Margines dumpingu

- (17) Zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego margines dumpingu Kuiburi ustalono na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową.
- (18) Porównanie wykazało istnienie dumpingu. Średni ważony margines dumpingu ustalony dla przedsiębiorstwa, wyrażony jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Wspólnoty, wynosi 14,3 %.

2. Poziom usuwający szkodę

- (19) Zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego poziom środków antydumpingowych powinien być wystarczający do wyeliminowania szkody ponoszonej przez przemysł wspólnotowy i spowodowanej przywozem dumpingowym bez przekraczania ustalonego marginesu dumpingu. Sposób, w jaki wyliczono cenę niewyrządzającą szkody, został opisany w motywach 120–122 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (20) Niezbędną podwyżkę cen ustalono następnie na podstawie porównania – odrębnie dla każdego typu

produktów – średniej ważonej ceny importowej, ustalonej dla obliczeń podcięcia cenowego, z niewyrządzającą szkody ceną produktów podobnych sprzedawanych przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym. Wszelkie różnice wynikające z tego porównania zostały wyrażone procentowo w stosunku do całkowitej wartości ceny CIF na granicy Wspólnoty.

- (21) Wyżej przytoczone porównanie cen wykazało margines szkody w wysokości 17,5 %.

**D. ZMIANY W WYKAZIE PRZEDSIĘBIORSTW
KORZYSTAJĄCYCH Z INDYWIDUALNYCH
STAWEK CŁA**

- (22) W świetle wyników dochodzenia uznaje się, że należy nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na wywóz produktu objętego postępowaniem przez przedsiębiorstwo na poziomie stwierdzonego marginesu dumpingu, ale, zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, kwota cła antydumpingowego nie powinna przekraczać marginesu szkody ustalonego dla Kuiburi i przedstawionego w motywie 21.
- (23) W świetle powyższego stawka cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny CIF na granicy Wspólnoty wynosi 14,3 %. Jako że, jak wynika z motywu 57 rozporządzenia (WE) nr 682/2007, cło dla przedsiębiorstw, które nie współpracowały w dochodzeniu, powinno być ustalane na poziomie najwyższego cła, które ma być nałożone na przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu, stawka tego cła została obecnie ustalona na 14,3 %. Celem ponownego otwarcia dochodzenia nie było wszakże włączenie Kuiburi do próby, ale poddanie go indywidualnemu badaniu na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, toteż ponowne wyliczenie cła dla producentów wymienionych w załączniku I nie byłoby właściwe.
- (24) Zarówno Kuiburi, jak i przemysł wspólnotowy poinformowano o ustaleniach wynikających z dochodzenia i dano im możliwość przedstawienia uwag,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 682/2007 otrzymuje brzmienie:

„2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wytworzonych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Cło antydumpingowe (%)	Dodatkowy kod TARIC
Karn Corn Co., Ltd., 68 Moo 7 Tambol Saentor, Thamaka, Kanchanaburi 71130, Tajlandia	3,1	A789

Przedsiębiorstwo	Cło antydumpingowe (%)	Dodatkowy kod TARIC
Kuiburi Fruit Canning Co., Ltd., 236 Krung Thon Muang Kaew Building, Sirindhorn Rd., Bangplad, Bangkok 10700, Tajlandia	14,3	A890
Malee Sampran Public Co., Ltd., Abico Bldg. 401/1 Phaholyothin Rd., Lumlookka, Pathumthani 12130, Tajlandia	12,8	A790
River Kwai International Food Industry Co., Ltd., 52 Thaniya Plaza, 21st. Floor, Silom Rd., Bangrak, Bangkok 10500, Tajlandia	12,8	A791
Sun Sweet Co., Ltd., 9 M. 1, Sanpatong, Chiangmai, Tajlandia 50120	11,1	A792
Producenci wymienieni w załączniku I	12,9	A793
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	14,3	A999"

Artykuł 2

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 682/2007 otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

Wykaz producentów współpracujących, o których mowa w art. 1 ust. 2, objętych dodatkowym kodem TARIC A793:

Nazwa	Adres
Agro-on (Thailand) Co., Ltd.	50/499-500 Moo 6, Baan Mai, Pakkret, Monthaburi 11120, Tajlandia
B.N.H. Canning Co., Ltd.	425/6-7 Sathorn Place Bldg., Klongtonsai, Klongsan, Bangkok 10600, Tajlandia
Boonsith Enterprise Co., Ltd.	7/4 M.2, Soi Chomthong 13, Chomthong Rd., Chomthong, Bangkok 10150, Tajlandia
Erawan Food Public Company Limited	Panjathani Tower 16th floor, 127/21 Nonsee Rd., Chongnonsee, Yannawa, Bangkok 10120, Tajlandia
Great Oriental Food Products Co., Ltd.	888/127 Panuch Village, Soi Thanaphol 2, Samsen-Nok, Huaykwang, Bangkok 10310, Tajlandia
Lampang Food Products Co., Ltd.	22K Building, Soi Sukhumvit 35, Klongton Nua, Wattana, Bangkok 10110, Tajlandia
O.V. International Import-Export Co., Ltd.	121/320 Soi Ekachai 66/6, Bangborn, Bangkok 10500, Tajlandia
Pan Inter Foods Co., Ltd.	400 Sunphavuth Rd., Bangna, Bangkok 10260, Tajlandia
Siam Food Products Public Co., Ltd.	3195/14 Rama IV Rd., Vibulthani Tower 1, 9th Fl., Klong Toey, Bangkok, 10110, Tajlandia
Viriyah Food Processing Co., Ltd.	100/48 Vongvanij B Bldg, 18th Fl, Praram 9 Rd., Huay Kwang, Bangkok 10310, Tajlandia
Vita Food Factory (1989) Ltd.	89 Arunammarin Rd., Banyikhan, Bangplad, Bangkok 10700, Tajlandia"

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 września 2008 r.

W imieniu Rady
B. HORTEFEUX
Przewodniczący
